

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 11. 2017, č. j. 72 A 17/2016 - 27

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 10. 2015, č. j. SMOL/210942/2015/OARMV/DPD/Reg, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 6. 2015 v 17:14 h v obci Majetín, na ulici Mlýnská, u domu č. p. 189, ve směru jízdy od obce Brodek u Přerova do centra obce Majetín, jako řidič motorového vozidla registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, neboť výše uvedené vozidlo jelo rychlostí 68 km/h. I při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 65 km/h, tedy rychlost o 15 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) a § 22 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 5. 7. 2015 v 9:26 h v obci Velká Bystřice na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA ve směru jízdy z ulice Olomoucká na ulici ČSA při řízení motorového vozidla registrační značky X, nerespektoval svislou dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ doplněnou vodorovnou dopravní značkou V6b „Příčná čára

souvislá s nápisem STOP“, neboť nezastavil vozidlo na místě k tomu určeném a pokračoval v jízdě. Za uvedená jednání byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu s přihlédnutím k § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 1 900 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne 7. 1. 2016, č. j. KUOK 1450/2016, žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu tak, že text výrokové části „...Podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. ...“ nahradil textem „...Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. ...“. Ve zbylé části žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 72 A 17/2016 – 27.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť správní orgány se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami žalobce a podaly k nim přesvědčivou a vyčerpávající argumentaci. Skutkový děj byl postaven najisto, resp. zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutková zjištění se podávají v případě přestupku nezastavení na příkazovou dopravní značku k zastavení ze svědeckých výpovědí policistů. Ty korespondují s oznámením přestupku a úředním záznamem. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo toto jednání zjištěno ze záznamu z rychloměru, který byl jako stanovené měřidlo ověřen podle ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015. Záznam z rychloměru odpovídá údajům zaznamenaným v oznámeních o přestupku a úředním záznamu. Krajský soud se tak ztotožnil se skutkovými zjištěními a skutkovými závěry o spáchání projednávaných přestupků se správními orgány. Shodně s nimi shledal provedení navrhovaných nebo jakýchkoli dalších důkazů jako nadbytečné, protože skutkový stav byl dostatečně prokázán. Námitky žalobce nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, aby bylo třeba vést další dokazování. Krajský soud shledal všechny postupy obou správních orgánů jako souladné se zákonem, nezjistil zneužití či překročení mezí správního uvážení ani žádné vady při provádění dokazování, přezkoumání a posouzení celé věci a dospěl ke shodným závěrům skutkovým i právním, stejně jako správní orgány obou stupňů. Svůj postup, skutková zjištění a skutkové závěry, aplikaci relevantních právních předpisů a právní závěry oba správní orgány náležitě odůvodnily, jak je zjevné z jejich rozhodnutí.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Krajský soud pochybil při posuzování žalobní námitky, že se magistrát nevypořádal se všemi důkazními návrhy. Magistrát totiž vypořádal pouze návrh stěžovatele na dokazování návodem k obsluze rychloměru, žádným způsobem se však nevyjádřil k

pokračování

návrhu na dokazování odborným vyjádřením výrobce rychloměru, jakož ani k návrhu na dokazování svědeckou výpovědí mechanika, který stěžovateli opravoval vozidlo.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že pokud by měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, resp. v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, měření by nebylo vůbec provedeno (nebyl by pořízen snímek z měření), a tedy, pokud existuje snímek z měření, je prokázáno, že měření rychlosti proběhlo správně. Taková funkce použitého rychloměru však nebyla nijak prokázána ani před soudem, ani před správními orgány, a nadto takovou funkcí použitý rychloměr ani nedisponuje.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že měření rychlosti nemůže nijak ovlivnit lidský činitel. Toto tvrzení není pravdivé, neboť přesnost měření zcela zásadně závisí na tom, jak je rychloměr ustaven, tj. zejména zda je ustaven v rovném úseku (nikoliv v zatáčce), zda je ustaven rovnoběžně s vozovkou a zda je měření prováděno v úseku, kde nemůže dojít k reflexi.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, který z „technické povahy“ měření rychlosti dovedl, že soudu nepřísluší hodnotit jeho správnost. Pokud je rozhodná otázka odborné povahy, neznamena to, že soud může na věcný přezkum takové otázky rezignovat, ale je naopak povinen obstarat si k jejímu posouzení způsobilé důkazní prostředky, např. znalecký posudek nebo odborné vyjádření.

[10] Krajský soud pochybil, když presumoval pravdivost a správnost tvrzení policistů, zatímco tvrzení stěžovatele *a priori* považoval za nevěrohodná, účelová, a to pouze z toho důvodu, že stěžovatel své námitky neuplatnil již při silniční kontrole. Stěžovatel má za to, že pokud se poprvé vyjádřil po provedení dokazování ve lhůtě stanovené správním orgánem, vyjádřil se řádně a včas, a na jeho argumentaci tedy nelze pohlížet jako na opožděnou, a proto nevěrohodnou.

[11] Magistrát vycházel při posuzování námitky o poruše brzd ze skutečností technického charakteru, které však nebyly nijak prokázány. K tomu krajský soud uvedl, že námitka poruchy brzd byla shledána nevěrohodnou, a proto je toto pochybení magistrátu irelevantní. Stěžovatel s tímto hodnocením nesouhlasil, neboť z rozhodnutí magistrátu není patrné, jak by rozhodl, pokud by došel k závěru, že námitka stěžovatele je technicky reálná. Krajský soud proto měl vyhovět žalobě, pokud došel k závěru, že magistrát rozhodoval na základě skutečností, které nebyly v řízení nijak prokázány (způsob fungování brzdného systému a projevy jeho poruch). Krajský soud rovněž pochybil, pokud došel k závěru, že stěžovatel své tvrzení o poruše brzd důkazně nepodložil, když stěžovatel k prokázání svého tvrzení navrhoval provést jako důkaz výslech mechanika, který tuto závadu opravoval.

[12] Krajský soud se nijak nevypořádal s návrhem stěžovatele na dokazování návodem k obsluze rychloměru. Jedná se tak o tzv. opomenutý důkaz, tedy závažné procesní pochybení.

[13] Závěrem stěžovatel namítal, že se krajský soud nevyjádřil k námitce, že z fotodokumentace nelze poznat, zda byl dodržen návod k obsluze rychloměru stran toho, zda bylo dodrženo rovnoběžné ustavení, že měl být proveden jako důkaz návod k obsluze rychloměru a že údajné proškolení policistů neprokazuje, že měření provedli v

souladu s návodem k obsluze rychloměru. Krajský soud se nijak nevypořádal ani s námitkou uvedenou v replice, že mohlo dojít k záměně vozidel. Krajský soud dále nijak nevypořádal ani žalobní námitku, že magistrát vycházel ze skutečností známých mu z úřední činnosti (údajné proškolení zasahujících policistů k měření rychlosti), aniž však řádně označil řízení, ze kterých tyto skutečnosti zjistil, aniž tento podklad rozhodnutí založil do spisu a provedl jej jako důkaz.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že magistrát na základě oznámení přestupků a spisového materiálu o přestupcích, který mu postoupila Policie České republiky, vyhotovil dne 31. 7. 2015 příkaz, kterým stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku podle

pokračování

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c), § 22 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Proti příkazu podal stěžovatel odpor. Magistrát proto pokračoval v řízení a předvolal stěžovatele předvoláním ze dne 17. 8. 2015 k ústnímu jednání na den 16. 9. 2015. Současně předvolal k ústnímu jednání svědky – zasahující policisty. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti obecného zmocněnce stěžovatele a předvolaných svědků. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckou výpovědí předvolaných svědků, o čemž byl vyhotoven protokol. Po provedeném dokazování zmocněnec stěžovatele uvedl, že se k výpovědím svědků písemně vyjádří do tří dnů. Dále uvedl, že byl seznámen se spisovým materiálem, nemá žádných námitek ani návrhy na doplnění dokazování. Dne 18. 9. 2015 magistrát obdržel písemné vyjádření zmocněnce stěžovatele, ve kterém tento popřel, že by se stěžovatel daných přestupků dopustil. Na podporu svých tvrzení navrhl jako důkaz návod k obsluze rychloměru, odborné vyjádření výrobce rychloměru a svědeckou výpověď zaměstnance autoservisu Dobrý servis s. r. o., který provedl opravu vozidla. Rozhodnutím magistrátu ze dne 5. 10. 2015 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) a § 22 odst. 4 téhož zákona. Proti rozhodnutí magistrátu podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání. Magistrát jej proto usnesením ze dne 3. 11. 2015, které mu bylo doručeno téhož dne, vyzval k doplnění náležitostí odvolání, a to 5 dnů od doručení výzvy. Zmocněnec stěžovatele na tuto výzvu nereagoval a odvolání nedoplnil. Následně magistrát postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému, který rozhodnutím ze dne 7. 1. 2016 odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu ve výrokové části změnil a ve zbylé části potvrdil.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 3. 6. 2015, oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne 2. 6. 2015, úřední záznam ze dne 2. 6. 2015, ověřovací list č. 70/15 použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s platností od 27. 4. 2015 do 26. 4. 2016 a záznam přestupku ze silničního radarového rychloměru se snímkem vozidla stěžovatele registrační značky X. Z tohoto záznamu vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 2. 6. 2015 naměřena rychlost jízdy 68 km/h (po odečtení příslušné tolerance 65 km/h) v obci v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Ve vztahu ke spáchanému přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 5. 7. 2015, úřední záznam ze dne 5. 7. 2015, fotografická dokumentace a svědecká výpověď policistů, kteří vozidlo stěžovatele zastavili a kontrolovali. Z těchto důkazů vyplývá, že dne 5. 7. 2015 stěžovatel při řízení motorového vozidla registrační značky X nerespektoval svislou dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ doplněnou vodorovnou dopravní značkou V6b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, neboť nezastavil vozidlo na místě k tomu určeném a pokračoval v jízdě. Uvedené důkazy magistrát řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění

rozhodnutí o přestupku. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel v průběhu ústního jednání neuplatnil žádné výhrady vůči správním orgánem shromážděným podkladům a skutkovým zjištěním. Nenavrhl ani provedení jiných důkazů. Učinil tak až dodatečně ve vyjádření ze dne 18. 9. 2015. Za této situace krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl správní orgány prokázán dostatečně, a proto by bylo provedení navrhaných nebo jakýchkoli dalších důkazů nadbytečné. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že magistrát v rozhodnutí o přestupku jasně uvedl, proč nepřistoupil k dalšímu dokazování (viz str. 4 předmětného rozhodnutí). Byť v příslušné části svého rozhodnutí magistrát výslovně nezmínil stěžovatelem navržené důkazy odborným vyjádřením výrobce rychloměru a svědeckou výpovědí zaměstnance autoservisu, je z jeho kontextu zcela zřejmé, proč považoval provedení těchto důkazů za nadbytečné. Nejedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy.

[21] K námitkám stěžovatele týkajícím se údajných důvodných pochybností o správnosti provedeního měření rychlosti jeho vozidla lze odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v projednávaném případě v průběhu správního řízení žádný z podkladů relevantně nezpochybnil.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.

[23] Pokud jde o přestupek nezastavení na příkazovou dopravní značku k zastavení, zde krajský soud zcela správně poukázal na to, že klíčovým důkazem byly svědecké výpovědi zasahujících policistů s tím, že se jednalo o dostatečný důkaz osvědčující spáchání přestupku. K věrohodnosti vyjádření policistů Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu – např. na rozsudek ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, v jehož právní větě je uvedeno, že „Pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o

pokračování

přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti.“ K tomu zdejší soud dodává, že v nyní posuzovaném případě žádná skutečnost, která by zpochybňovala nestrannost zasahujících policistů, najevo nevyšla a ani sám stěžovatel žádnou takovou konkrétní skutečnost netvrdil. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem v tom, že tvrzení stěžovatele o údajné poruše brzd jeho vozidla je účelové a nevěrohodné. Skutečnost, že jím řízené vozidlo má poruchu brzd, musela být stěžovateli zřejmá již v okamžiku, kdy byl policisty zastaven a kontrolován. Stěžovateli proto nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost policistům ihned sdělil. Rovněž tak mu nic nebránilo v tom, tuto tvrzenou skutečnost kdykoliv v průběhu správního řízení doložit. Stěžovatel však zůstal pasivní a na údajnou poruchu brzd začal poukazovat až ve vyjádření ze dne 18. 9. 2015 s tím, že po projednání přestupku na místě vozidlo odstavil a nechal odtáhnout do autoservisu.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pravdou, že se krajský soud nijak nevypořádal s návrhem stěžovatele na provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru. Krajský soud v bodu 55 svého rozsudku jasně uvedl, že shledal provedení navrhovaných nebo jakýchkoli dalších důkazů za nadbytečné, protože skutkový stav byl dostatečně prokázán, přičemž námitky stěžovatele nebyly způsobily takto zjištěný skutkový stav zpochybnit. Námitka stěžovatele, že se jedná o tzv. opomenutý důkaz je proto nedůvodná.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu